

land eller Fyn, men Sønnen bor her i Kjøbenhavn, saa holde vi os til hans Indtægter, selv om de hidrøre fra Faderen. Men naar der er Tale om en Statsindkomstsstat, forekommer det mig virkelig, at det utvivlsomt er en Dobbeltstat. Først beskatter man Faderens Indkomst og saa den Del deraf, som han anvender paa Sønnen. Dette tror jeg burde være undgaaet. Jeg anser endvidere de Bestemmelser, der findes i § 7 om Familieferhovedets Beskatning, for uheldige og utilfredsstillende. Jeg skal kun nævne ganske i Forbigaaende, at, selv hvor der er Særformue mellem Egteskæller, lader man Manden skatte af Hustruens Særformue, uden at man paa dette Punkt gør et saadant Afdrag, som vilde tilkomme økonomist selvstændige Personer. Men navnlig er der et Forhold, jeg vil gøre opmærksom paa. Hvor en Familie lever økonomist afhængig af Børn, der have særlig Indkomst, bliver denne beregnet med i hele Husstandens Indkomst og beskattes, medens der ikke gøres dette Fradrag fra denne Indkomst, der ellers gøres fra enhver Indkomst, thi der finder kun et Fradrag Sted for Familiefaderens Bedkommende, men ikke for selvstændige Indkomster paa anden Haand af Familien. Dette forekommer mig at være ubilligt. Dernæst er jeg enig med den foregaaende Taler i, at man har sat Skattefritagelsen for lav. At sætte 600 Kr. i Kjøbenhavn og 400 uden for som skattefri Indtægt er ubetinget for lavt, og naar der henvises til, at Beløbet bliver højere derved, at der sker Fritagelse for Børn, finder jeg, at ogsaa Bestemmelsen paa dette Punkt er lidet heldig. Man fritager indtil 100 Kr. for hvert Barn under 15 Aar, dog ikke mere end 300 Kr., altsaa kun for 3 Børn. Det forekommer mig ret indlysende, at en Mand med 6 Børn trænger nok saa meget til Afdrag i Skatten som en Mand, der har 3 Børn, i alt Fald er der ingen Grund til at blive staaende ved 3 Børn, hvilket Tal jo er aldeles vilkaarligh valgt. I Norge, hvis Indkomstsstatelov man paaberaaber sig i Motiverne, har man været ganske anderledes human og vidtgaende med disse Fritagelser, idet man der deler Skatteyderne i 4 Klasser. Den første Klasse bestaar af dem, der ikke have nogen at forsyge, den anden dem, der have fra 1 til 3 Børn, den tredje dem, der have fra 4 til 6 og den fjerde dem med fra 7 Børn og derover. Og heri medregnes ikke alene Børn, men, hvad der forekommer mig at være fuldt begrundet, ogsaa andre Personer, hvis Forsørgelse paahviler Skatteyderen og faktisk udredes af ham, saaledes trængende Forældre, som leve paa Skatteyderens Beskatning. Man har

endogsaa strakt sig ret vidt i Norge i denne Henseende. Det forekommer mig, at man hermed kunde være gaaet noget videre i Liberalitet, end man er. Andre ærede Talere have udtalt sig i en noget lignende Retning, om end maaske ikke slet saa stærkt. Naar den første ærede Taler mente, at det stattepligtige Minimum burde sættes op og pegede paa den mindre Indtægt, der herved fremkom og gav Anvisning paa at indvinde det ved at forsøge Procenten paa Formuestat, vil jeg bemærke, at det forekommer mig nok saa naturligt, at man indvandt det ved en Forhøjelse af Skatteprocenten paa Indkomsten. Men det er for øvrigt mere underordnet. Jeg skal endnu nævne den for mig ret mærkelige og jeg kan gerne sige uforstaaelige Bestemmelse i § 9, at man skal yde Stat af Formue og Virksomhed, som man komer i Besiddelse af, selv om man endnu ikke har oppebaaret nogen Indtægt deraf. Hvorledes dette kan beregnes som Indkomst, forstaaer jeg oprigtig talt ikke.

Der er her i Oven kun paa eet Punkt stillet et Tilløb til den Art Beskatning, som jeg tillod mig at anbefale, og som kaldes Beskatning af Indkomstsstatteklubberne. Det er over for Aktie- og Kommanditselskaber og lignende, som omhandles i § 2 Nr. 5. Det forekommer mig imidlertid, at, som det staaer her, er det ikke paa sin Plads, hvor rigtigt det end kunde være, hvis man gif til en anden Basis for Skatten. Jeg kan forstaa, om jeg end ikke ganske kan anerkende det for rigtigt, at man over for en Indkomstsstat som den Kjøbenhavnske, der ikke kræver tvungen Selvangivelse, siger: Vi kunne nok skønne, hvad Indtægter en Mand kan have i Genhold til hans Formue — jeg tror nu ikke, det i Praxis er saa let at skønne over det, men man slutter dog som saa, at en Mand har en saa og saa stor Indtægt — men man kan dog ikke skønne om, hvorledes han har anvendt denne Indtægt, om han ikke f. Eks. for en Del af den har købt Aktier, der give et større Udbytte end 4 Procent, og den Del, han saa faar af dette Udbytte over 4 Procent, bliver ikke beskattet. Derfor vil man saa have Stat af Aktieselskaber. I dette Tilfælde kan jeg forstaa det. Men jeg kan ikke forstaa, hvorledes man kan gøre dette gældende, naar man kræver tvungen Selvangivelse. Saa maa man dog gaa ud fra, at den paagældende angiver sin Indtægt fuldt ud, ogsaa af Aktier, og hvorfor disse skulle beskattes to Gange, ved jeg ikke. Jeg synes overhovedet, at det er en underlig Vist til at forfølge Aktieselskaber. Efter denne Lov skulle de beskattes tre Gange: først selve Aktieselskabet, dernæst Indkomsten af Aktie-